

Arrest

nr. 114 395 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 februari 2013.

2. Over de gegrondheid

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Aangaande de door de verzoekende partij aangehaalde loutere aantijging jegens de verwerende partij, dan wel de diplomatieke of consulaire posten, kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij dit betoog slechts een hypothetisch belang aanvoert en een schending van het rechtzekerheidsbeginsel hierbij niet aannemelijk maakt.

Aangaande het verblijf van de verzoekende partij in België sinds 2006, haar duurzame lokale verankering, integratie, sociale banden en het gegeven dat zij de “Belgische taal”, zeden en gewoonten eigen heeft gemaakt op verschillende terreinen van het maatschappelijk leven, dient opgemerkt dat zij niet op voldoende duidelijke wijze toelicht welke voldoende duurzame sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, sinds 2006 zou hebben opgebouwd dat voormelde elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden rechtvaardigen. Deze elementen behoren immers tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij laat na aan te tonen waarom deze buitengewone omstandigheden zouden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland rechtvaardigen.

Het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak nodigt de Raad daarenboven uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13).”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *“Verzoekende partij wijst op de motiveringsplicht en op het wel degelijk aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden om de aanvraag vanuit België in te dienen.”*

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 19 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van de motiveringsplicht weerhouden werd. Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel een aantal aspecten van haar verzoekschrift herhaalt, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partij de argumenten van de beschikking niet weerlegt, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET